

Panium - Numer Dwudziesty Drugi

31 grudnia 2023 r.

Jeff Pippenger

2026-03-12

Od 31 grudnia 2023 roku Lew z pokolenia Judy rozpieczętował prorocze prawdy w określonym porządku. Porządek ten można łatwo ustalić, przeglądając artykuły zamieszczone na stronie internetowej Future for America. W ostatnich miesiącach rozpieczętowane prawdy są liczne i doniosłe! Porządek ten nie jest przypadkowy, lecz zamierzony. Sekwencja ta wyraźnie wskazuje na zamierzony, sekwencyjny proces, który Chrystus, jako Lew z pokolenia Judy, realizuje, gdy rozpieczętował ostateczne poselstwa próby dla Kościoła, a następnie dla świata. W Księdze Objawienia Lew z pokolenia Judy bierze księgę zapieczętowaną siedmioma pieczęciami i usuwa pieczęcie jedna po drugiej — w porządku.

Zostaną ujawnione w porządku im właściwym

Po tym, jak siedem gromów wydało swe głosy, do Jana, tak jak do Daniela, przychodzi nakaz dotyczący książeczki: "Zapieczętuj to, co wypowiedziało siedem gromów." Dotyczą one przyszłych wydarzeń, które zostaną ujawnione w należytej kolejności. Daniel stanie do swego losu u kresu dni. Jan widzi odpieczętowaną książeczkę. Wówczas proroctwa Daniela zajmują właściwe miejsce w poselstwach pierwszego, drugiego i trzeciego anioła, które mają być ogłoszone światu. Odpieczętowanie książeczki było poselstwem dotyczącym czasu.

Księgi Daniela i Apokalipsy stanowią jedność. Jedna jest proroctwem, druga objawieniem; jedna księgą zapieczętowaną, druga księgą otwartą. Jan usłyszał tajemnice wypowiedziane przez gromy, lecz nakazano mu, aby ich nie zapisywał.

„To szczególne światło dane Janowi, wyrażone w siedmiu gromach, było zarysem wydarzeń, które miały się rozegrać w ramach pierwszego i drugiego poselstwa anielskiego. Nie było rzeczą najlepszą, by lud wiedział o tych sprawach, gdyż jego wiara musiała zostać koniecznie poddana próbie. W porządku Bożym miały być głoszone najwspanialsze i bardziej rozwinięte prawdy. Pierwsze i drugie poselstwo anielskie miały być ogłoszone, lecz żadne dalsze światło nie miało być objawione, dopóki te poselstwa nie wykonają swojego szczególnego dzieła. Przedstawia to anioł stojący z jedną stopą na morzu, ogłaszający najuroczystsza przysięgą, że czasu już nie będzie.” Komentarz Biblijny Adwentystów Dnia Siódmego, tom 7, 971.

Ostateczne objawienie „siedmiu gromów” zostało odsłonięte po roku 2023 i ujawniło, że „siedem gromów” reprezentuje pierwsze rozczarowanie alfa aż po ostatnie rozczarowanie omega. Janowi nie pozwolono określić „siedmiu gromów”, gdyż objawienie „siedmiu gromów” nie było jednorazowym wypełnieniem historii, lecz ilustracją „wyznaczenia biegu wydarzeń”, które miało miejsce w historii ruchu millerowskiego i które miało się powtórzyć w dniach ostatecznych. Doskonałe wypełnienie zostało ukazane, aby zilustrować historię od 18 lipca 2020 roku aż do rychło nadchodzącego prawa niedzielnego. Lew odsłonił tę światłość, aby oświeciła dzieje

wzniesienia świątyni stu czterdziestu czterech tysięcy.

W historii milleryckiej „siedem gromów” oznaczało okres od 1798 aż do 1844 roku, kiedy millerycy przedstawiali „najbardziej cudowne i zaawansowane prawdy”. Wykonując powierzone im dzieło, millerycy byli poddani próbie. Nie w pełni rozumieli przesłanie, które głosili, ani historii, którą wypełniali. Prawdy, które głosili, były tym, co Siostra White definiuje jako „prawdy zaawansowane”, których nie należało rozumieć, dopóki poselstwa pierwszego i drugiego anioła nie dopełniły swego dzieła.

Gdy „siedem gromów” osiągnie swoje doskonałe wypełnienie, owe „przyszłe wydarzenia” zostają przedstawione przez poselstwa trzech aniołów z czternastego rozdziału Apokalipsy w połączeniu z Księgą Daniela. Dzieło stu czterdziestu czterech tysięcy, które jest przedstawione przez „przyszłe wydarzenia” „siedmiu gromów”, polega na połączeniu Księgi Daniela z trzema aniołami.

"Pan wkrótce ukarze świat za jego nieprawość. Wkrótce ukarze instytucje religijne za ich odrzucenie światła i prawdy, które zostały im dane. Wielkie poselstwo, łączące poselstwa pierwszego, drugiego i trzeciego anioła, ma być przekazane światu. To ma być brzemień naszej pracy." Komentarz Biblijny Adwentystów Dnia Siódmego, tom 7, 950.

Od 31 grudnia 2023 roku Lew z pokolenia Judy odpieczetowuje prawdy prorocze w określonym „porządku”.

Historia ruchu millerowskiego

Żyją obecnie tacy, którzy, badając prorocтва Daniela i Jana, otrzymali od Boga wielkie światło, gdy przechodzili po gruncie, na którym szczególne prorocтва były w toku wypełniania się w ustalonym porządku. Nieśli ludowi poselstwo czasu. Prawda zajaśniała tak jasno, jak słońce w południe. Wydarzenia historyczne, ukazujące bezpośrednio wypełnienie prorocтва, zostały przedstawione ludowi, i dostrzeżono, że prorocтво jest symbolicznym nakreśleniem wydarzeń prowadzących aż do kresu historii tej ziemi. Selected Messages, tom 2, 101, 102.

„Porządek”, w jakim Chrystus rozpieczetowuje przesłanie „Wołania o północy”, przedstawia „wydarzenia historyczne”, które ukazują „bezpośrednie wypełnienie prorocтва” i prowadzą do zamknięcia czasu łaski. Bezpośrednie wypełnienie prorocтва w dniach ostatecznych nie jest objawieniem prorocत्व opartych na czasie, lecz Palmoni nadal posługuje się liczbami, aby identyfikować bezpośrednie wypełnienia prorocтва. Czasu już więcej nie będzie, a chociaż millerycy „nieśli poselstwo czasu” swojemu pokoleniu, poselstwo trzeciego anioła jest mocniejsze niż „czas”.

„Pan ukazał mi, że poselstwo trzeciego anioła musi zostać zanesione i ogłoszone rozproszonym dzieciom Pana, i że nie należy go wiązać z czasem; bo czas nigdy więcej nie będzie próbą. Widziałam, że niektórzy popadali w fałszywe podniecenie wynikające z głoszenia czasu; że poselstwo trzeciego anioła jest mocniejsze niż czas. Widziałam, że to poselstwo może stać na własnym fundamencie, że nie potrzebuje czasu, by je wzmocnić, i że pójdzie w potężnej mocy, wykona swoje dzieło i będzie skrócone w sprawiedliwości.”

Doświadczenia i widzenia, 48.

Sekwencyjny „porządek” odpieczętowania proroczych prawd wskazuje na historię postępującą, a zarazem na rozwój poselstwa. Zarówno „porządek” przedstawionej historii, jak i kolejne kroki, poprzez które Lew z pokolenia Judy od dnia 31 grudnia odpieczętował poselstwo, mają dla zrozumienia znaczenie zbawcze. W lipcu 2023 roku głos wołającego na pustyni zaczął przygotowywać drogę dla odpieczętowania z dnia 31 grudnia 2023 roku. Następnie Lew z pokolenia Judy odpieczętował pierwszy rozdział Księgi Objawienia.

Nic więcej

"Uroczyste poselstwa, które w Apokalipsie zostały dane w określonej kolejności, mają zajmować pierwsze miejsce w umysłach ludu Bożego. Nie wolno pozwolić, aby cokolwiek innego pochłaniało naszą uwagę." Świadczenia, tom 8, 301, 302.

Artykuły, zapoczątkowane w 2023 roku, mają „zajmować pierwsze miejsce w umysłach ludu Bożego”.

Wszystko, co Bóg w historii proroczej wskazał, aby w przeszłości się wypełniło, już się wypełniło, a wszystko, co ma jeszcze nastąpić w swoim porządku, nastąpi. Daniel, prorok Boży, stoi na swoim miejscu. Jan stoi na swoim miejscu. W Objawieniu Lew z pokolenia Judy otworzył przed badaczami proroczą księgę Daniela i w ten sposób Daniel stoi na swoim miejscu. On składa swoje świadectwo — to, co Pan objawił mu w widzeniu wielkich i doniosłych wydarzeń, które musimy znać, gdy stoimy u samego progu ich wypełnienia.

"W historii i proroczym Słowo Boże ukazuje długotrwały konflikt między prawdą a błędem. Ten konflikt wciąż się toczy. To, co było, zostanie powtórzone." Wybrane poselstwa, księga 2, 109.

Trzydzieści

Poselstwo czterdziestego wersetu jedenastego rozdziału Księgi Daniela zostało odpieczętowane i sformalizowane w 1996 roku. Trzydzieści lat później ukryta historia tego samego wersetu jest teraz odpieczętowywana w związku z formalizacją poselstwa Okrzyku o Północy, poselstwa składającego się z poprawionej zewnętrznej zapowiedzi dotyczącej islamu w powiązaniu z poprawionym wewnętrznym poselstwem Okrzyku o Północy. Poselstwo Okrzyku o Północy jest zwiastowane przed ustawą niedzielną z wersetu szesnastego, gdyż to właśnie przy ustawie niedzielnej w przypowieści zamykają się drzwi.

Piotr

To sytuuje Piotra w historii zapieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. Piotr miał poselstwo, które ogłaszał w Wieczerniku, oraz poselstwo, które ogłaszał w świątyni. Poselstwo z Wieczernika jest Wołaniem o północy z przypowieści, a poselstwo świątynne jest głośnym wołaniem trzeciego anioła. Aby Piotr mógł ogłosić wieczernikowe poselstwo Wołania o północy, jego poselstwo musiało najpierw zostać skorygowane i sformalizowane. Korekta i

sformalizowanie dokonują się przez połączenie linii proroczych, które Lew z pokolenia Judy wskazuje od 31 grudnia 2023 roku.

Obecnie zadanie polega na sformalizowaniu poselstwa Wołania o północy. Sformalizowanie tego poselstwa zostało ukazane typologicznie przez Williama Millera w 1831 roku oraz przez czasopismo *The Time of the End* w 1996 roku. Korekta poselstwa, która wywołała pierwsze rozczarowanie 18 lipca 2020 roku, została ukazana typologicznie zarówno przez Josiaha Litcha, jak i przez Samuela Snowa. Dzieło, którego się podjęli, „spowodowało” „skutek”, jaki nastąpił w następstwie 11 sierpnia 1840 roku oraz w następstwie ruchu siódmego miesiąca. W roku 1840 poselstwo dotarło do każdej stacji misyjnej na świecie, a w roku 1844 poselstwo Wołania o północy przetoczyło się niczym fala przyływu wzdłuż wschodniego wybrzeża Stanów Zjednoczonych. Działanie ludzi „spowodowało” „skutek” w postaci wylania Ducha Świętego. Rok 1840 był skierowany do świata, reprezentowanego przez morze, a 1844 do Stanów Zjednoczonych, reprezentowanych przez ziemię. Symbolem roku 1840 był Chrystus stojący na ziemi i morzu w dziesiątym rozdziale Apokalipsy, i właśnie ten rozdział wyznacza historię od 1840 do 1844 roku oraz przedstawia Chrystusa stojącego na ziemi i morzu.

Zarówno w 1840, jak i w 1844 roku korekta proroctwa była przesunięciem w czasie naprzód, do dokładnej daty. Jedno dotyczyło islamu, a drugie — przypowieści o dziesięciu pannach. Jedno było zewnętrzne, a drugie wewnętrzne. Rok 1844 obejmował również błąd wynikający z niezrozumienia sanktuarium. Czy sanktuarium należało rozumieć jako ziemię, czy też jako sanktuarium niebiańskie? Niezrozumienie to sięgało nawet głębiej niż sama definicja sanktuarium, gdyż stanowiło także próbę, czy dusza pójdzie za Chrystusem z Miejsca Świętego do Miejsca Najświętszego.

Widziałam, jak Ojciec powstał z tronu i w ognistym rydwanie udał się za zasłonę do Najświętszego i zasiadł. Wtedy Jezus powstał z tronu, a większość tych, którzy byli pochyleni, powstała wraz z Nim. Nie widziałam, aby po Jego powstaniu choć jeden promień światła przeszedł od Jezusa do obojętnej rzeszy, i pozostali w zupełnej ciemności. Ci, którzy powstałi wraz z Jezusem, mieli oczy utkwione w Nim, gdy opuszczał tron i wyprowadził ich nieco dalej. Wtedy uniósł Swą prawicę i usłyszeliśmy Jego pełen słodczy głos: 'Czekajcie tutaj; idę do Mojego Ojca, aby otrzymać królestwo; zachowujcie wasze szaty nieskalane, a wkrótce powrócę z zaślubin i przyjmę was do Siebie.' Wówczas obłoczny rydwan, z kołami jak gorejący ogień, otoczony aniołami, przybył tam, gdzie był Jezus. Wstąpił do rydwanu i został zanieiony do Najświętszego, gdzie zasiadał Ojciec. Tam ujrzałam Jezusa, wielkiego Arcykapłana, stojącego przed Ojcem. Na brzegu Jego szaty był dzwoneczek i granat, dzwoneczek i granat. Ci, którzy powstałi wraz z Jezusem, kierowali swą wiarę ku Niemu w Najświętszym i modlili się: 'Ojcze mój, daj nam Twego Ducha.' Wówczas Jezus tchnął na nich Ducha Świętego. W tym tchnieniu było światło, moc oraz wiele miłości, radości i pokoju.

Zwróciłam się, aby spojrzeć na tych, którzy wciąż byli pochyleni przed tronem; nie wiedzieli, że Jezus opuścił tron. Wydawało się, że Szatan stał przy tronie, usiłując kontynuować dzieło Boże. Widziałam, jak wznosili wzrok ku tronowi i modlili się: „Ojcze, daj nam Twego Ducha”. Wówczas Szatan tchnął na nich nieświęty wpływ; było w nim światło i wielka moc, lecz nie było słodkiej miłości, radości ani pokoju. Celem Szatana było utrzymać ich w

zwiedzeniu oraz odciągnąć i zwieść dzieci Boże. Early Writings, 55, 56.

Sanktuarium zostało uznane za „klucz”, który wyjaśniał wszystkie nieporozumienia zrodzone przez niezrozumienie sanktuarium. Był to „klucz”, który wyjaśniał rozczarowanie. W dniach ostatecznych „kluczem” jest rozczarowanie, które wyjaśnia niezrozumienie świątyni.

Od 22 października 1844 roku „czasu już więcej nie ma”, a błąd rozczarowania z dnia 18 lipca 2020 roku musi teraz zostać skorygowany, lecz nie w odniesieniu do czasu, gdyż czasu już więcej nie ma.

I anioł, którego widziałem stojącego na morzu i na ziemi, podniósł rękę ku niebu i przysiągł na Tego, który żyje na wieki wieków, który stworzył niebo i to, co w nim jest, i ziemię i to, co na niej jest, i morze i to, co w nim jest, że czasu już więcej nie będzie; lecz w dniach głosu siódmego anioła, kiedy zacznie trąbić, dopełni się tajemnica Boga, jak oznajmił swoim sługom, prorokom. Objawienie 10:5–7.

Miejscem prorocstwa, które musi zostać skorygowane, jest Nashville w stanie Tennessee, a tego miejsca nie można zmienić, gdyż zostało wskazane nie przez Future for America, lecz przez Ellen White, a Duch Prorocstwa nigdy nie zawodzi.

„Gdy byłem w Nashville, przemawiałem do ludu, a w porze nocnej ukazała się ogromna kula ognia, która zstąpiła wprost z nieba i spoczęła w Nashville. Z tej kuli wychodziły płomienie jak strzały; domy były trawione; domy chwiały się i upadały. Niektórzy z naszego ludu stali tam. »To jest dokładnie tak, jak się spodziewaliśmy« — mówili — »spodziewaliśmy się tego.« Inni w udręce załamywali ręce i wołali do Boga o miłosierdzie. »Wiedzieliście o tym« — mówili — »wiedzieliście, że to nadchodzi, a nie powiedzieliście ani słowa, by nas ostrzec!« Zdawało się, jakby byli gotowi niemal rozerwać ich na kawałki, na myśl, że nigdy im o tym nie powiedzieli ani w ogóle nie udzielili żadnego ostrzeżenia.” Manuskrypt 188, 1905.

Wewnętrzny wymiar zagadnienia ognistych kul na Nashville polega na tym, że wskazuje on, iż laodycejski Adwentyzm Dnia Siódmego znał poselstwo ostrzegawcze dotyczące Nashville, lecz zachował milczenie. Jest to moment w historii proroczej, w którym ujawnia się „wstyd” lub „radość” poselstwa Wołania o północy. Jest to chwila, gdy ci, którzy mają stać się sztandarem, zaczynają być wywyższani, w odróżnieniu od tych, którzy wówczas zostają zawstydzeni przez ludzi ze świata, rozdrażnionych i rozgniewanych tym, że laodycejski Adwentyzm Dnia Siódmego nie przekazał ostrzeżenia dotyczącego Nashville. To samo prorocze rozróżnienie zostało przedstawione na Górze Karmel między Eliaszem a prorokami Baala oraz w historii millerystów, w okresie drugiego anioła, kiedy Protestanci stali się odstępczymi protestantami i rozpoczęli swoją rolę fałszywego proroka, stając się córkami Rzymu. W 1989 roku polityczny róg za pośrednictwem Reagana uczynił dokładnie to samo, tylko że Reagan nie stał się jedną z córek Rzymu, lecz stał się na podobieństwo Achaba i Chlodwiga I, kochanków Rzymu.

Ukazano mi scenę. Była noc poprzedzająca Szabat. Właśnie wtedy ta scena została mi ukazana. Wyjrzałam przez okno i ujrzałam olbrzymią kulę ognia, która przybyła z nieba, i spadła tam, gdzie wznoszono gmachy z kolumnami; szczególnie ukazano mi kolumny. I wydawało się, jakby kula wprost uderzyła w gmach i go zmiażdżyła, a oni widzieli, że

rozgałęziała się, rozgałęziała się, rozszerzała się, i zaczęli płakać i lamentować, i lamentować, i żałamywać ręce; i zdawało mi się, że niektórzy z naszego ludu stali tam obok, mówiąc: „Cóż, to właśnie tego się spodziewaliśmy; to właśnie o tym mówiliśmy; to właśnie o tym mówiliśmy”. „Wiedzieliście o tym?” — rzekli ludzie. „Wiedzieliście o tym, a nigdy nam o tym nie powiedzieliście?” Zdawało mi się, że na ich twarzach malowała się taka udręka, taka udręka w całym ich wyglądzie. Rękopis 152; 1904.

Rozczarowanie z 18 lipca 2020 roku jest „kluczem” do rozpoznania świątyni, która ma zostać podniesiona jako sztandar. Rozróżnienie dwóch klas Adwentystów jest istotnym motywem prorocत्व biblijnych. Jeremiasz odmówił przyłączenia się do „zgromadzenia szyderców”, a zbory w Smyrnie i w Filadelfii zostały przeciwstawione synagodze szatana — tym, którzy twierdzili, że są Żydami, lecz nimi nie byli. Rozróżnienie między dwiema klasami wśród osób deklarujących się jako Adwentyści wyraża się w metodologii, jaką stosują w badaniu Pisma Świętego. Jest to rozróżnienie między prawdziwą edukacją a tak zwaną „wyższą edukacją”, jak to określa Siostra White.

Nashville jest znane jako „Ateny Południa”, a najsłynniejszym budynkiem reprezentującym Grecję w tym mieście jest Partenon w Centennial Park, wzniesiony w 1897 roku jako replika w skali 1:1 starożytnego greckiego Partenonu. Powstał, aby uczcić setną rocznicę uzyskania przez Tennessee statusu stanu w 1796 roku, przy czym po zakończeniu obchodów zamierzano go rozebrać. Zamiast tego w 1903 roku teren przekształcono w park, a w latach 1920–1931 Partenon odbudowano na stałe.

Nazwa „Partenon” pochodzi od greckiego słowa parthénos, oznaczającego „dziewicę” lub „pannę”, odnosząc się do Ateny w jej aspekcie nietkniętej, mądrej i wojowniczej bogini mądrości, strategii, sztuk, rzemiosł i cywilizacji. Wzniesiony w latach 447–432 p.n.e. na Akropolu w Atenach, mieścił monumentalny posąg chryzelefantynowy (ze złota i kości słoniowej) Ateny autorstwa rzeźbiarza Fidiasza—w istocie służąc jako jej „dom” lub boska siedziba, w której wierzone, że jest obecna.

Nacisk zachodniego systemu edukacyjnego na wszechstronną wiedzę, krytyczne dociekanie, przygotowanie obywatelskie oraz model kształcenia w sztukach wyzwolonych jest zasadniczo zakorzeniony w filozofii i praktyce starożytnych Greków. Bez Akademii Platona, Likejonu Arystotelesa ani ateńskiej paidei współczesne szkolnictwo, jakie znamy, wyglądałoby znacznie inaczej.

W 1904 roku, w odległości dziewięciu mil od Nashville, powstała Szkoła w Madison. Ellen White była członkiem-założycielem rady dyrektorów pierwotnej Szkoły w Madison (formalnie jako Nashville Agricultural and Normal Institute, a później znanej jako Madison College). Pełniła funkcję członka-założyciela rady dyrektorów od chwili jej powołania w 1904 roku. Pozostała w radzie do około 1914 roku (roku poprzedzającego jej śmierć w 1915 roku).

Była to jedyna rada uczelni lub instytucji, w której kiedykolwiek zgodziła się zasiadać. Świadomie ograniczała podejmowanie takich formalnych funkcji w innych adwentystycznych organizacjach, lecz uczyniła wyjątek dla Madison ze względu na jego zgodność z jej wskazaniem

wychowawczymi (samowystarczalne, oparte na gospodarstwie rolnym, o profilu misyjnym kształcenie, kładące nacisk na Biblię, pracę fizyczną oraz praktyczne przygotowanie do służby na Południu i poza nim). Poselstwa Siostry White dotyczące Nashville zostały przekazane w latach 1904 i 1905, w tym samym okresie, w którym rozpoczynała działalność Szkoła w Madison, a wystawa Partenonu była przekształcana w stałą instalację w parku, który stawał się założeniem trwałym. Zarówno symbol greckiej edukacji, jak i edukacji niebiańskiej, zaznaczyły swój początek w tym samym krótkim okresie, który był zarazem czasem, gdy zostały dane widzenia dotyczące ognistych kul nad Nashville.

Zeszłej nocy ukazano mi scenę. Być może nigdy nie będę się czuć na tyle swobodnie, by ujawnić ją w całości, lecz ujawnię nieco.

Zdawało się, iż olbrzymia kula ognia zstąpiła na świat i zmiażdżyła wielkie domy. Tu i ówdzie rozlegał się okrzyk: „Pan przyszedł! Pan przyszedł!” Wielu było nieprzygotowanych na spotkanie z Nim, lecz nieliczni mówili: „Chwała Panu!”

„Dlaczego chwalicie Pana?” — zapytali ci, na których nadciągała nagła zagłada.

'Ponieważ teraz widzimy to, czego poszukiwaliśmy.'

„Jeśli wierzyliście, że te rzeczy nadchodzą, dlaczego nam o tym nie powiedzieliście?” — brzmiała straszliwa odpowiedź. „Nie wiedzieliśmy o tych sprawach. Dlaczego pozostawiliście nas w niewiedzy? Wielokrotnie nas widywaliście; dlaczego nie poznaliście nas i nie powiedzieliście nam o nadchodzącym sądzie oraz o tym, że musimy służyć Bogu, abyśmy nie zginęli? Teraz jesteśmy zgubieni!” Manuskrypt 102, 1904.

Kontekst przesłań z Nashville został w ujęciu geograficznym wpisany w duchowe ramy prawdziwej bądź fałszywej edukacji. Edukacja ta przygotowuje duszę do obywatelstwa nieba lub ziemi. W nashvillskich wizjach Siostry White nie ma żadnego odniesienia do islamu, więc jakie byłoby uzasadnienie, by łączyć islam z wizją kul ognia nad Nashville? W jaki sposób korekta przesłania z Nashville z roku 2020 byłaby zgodna z pracą Josiaha Litcha i Samuela Snowa? Swoje korekty wprowadzili, gdy rozpoznali, że te same dowody, które doprowadziły do pierwszej przepowiedni, stanowiły podstawę skorygowanej przepowiedni.

Dowody dotyczące islamu zostały ustalone na długo, zanim powiązano je z ostrzegawczym poselstwem z Nashville. Poselstwo islamu jest bezpośrednio powiązane z poselstwem trzeciego anioła. Fakt ten jest zilustrowany na podstawie kilku biblijnych świadectw. Ostrzeżenie trzeciego anioła przedstawia ostrzeżenie przed znamieniem autorytetu króla północy, a ostrzeżenie islamu jest reprezentowane przez ostrzeżenie synów wschodu.

Lecz wieści ze wschodu i z północy zaniepokoją go; dlatego wyruszy w wielkim gniewie, by niszczyć i całkowicie wytracić wielu. Daniela 11:44.

Trzeci anioł wkroczył w historię 22 października 1844 roku, gdy siódma trąba zaczęła rozbrzmiewać. Siódma trąba to także trzecie biada islamu. Bunt z 1863 roku uciszył rozbrzmiewanie siódmej trąby aż do 11 września, kiedy trzeci anioł zstąpił w osiemnastym rozdziale Księgi Objawienia, gdy wielkie budowle Nowego Jorku zostały powalone dotknięciem

Bożej mocy.

9/11 było alfą, czyli początkiem czasu pieczętowania, który kończy się omegą, to jest zakończeniem pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, gdy wkrótce nadejdzie prawo niedzielne.

9/11 jest alfą czasu próby związanego z obrazem bestii w Stanach Zjednoczonych, który kończy się omegą czasu próby związanego z obrazem bestii w Stanach Zjednoczonych, która następuje, gdy w Stanach Zjednoczonych zostaje przymusowo narzucone знамя bestii.

9/11 jest alfą, czyli początkiem sądu nad żywymi w odniesieniu do bestii wychodzącej z ziemi, wraz z jej republikańskimi i protestanckimi rogami, który zakończy się wraz z wkrótce nadchodzącą ustawą niedzielną.

9/11 jest alfą „dnia przygotowania Pańskiego”, który kończy się próbą w kwestii dnia sabatu Pańskiego.

9/11 jest alfą wznoszenia świątyni, reprezentowanego przez kamień węgielny; kończy się ono, gdy na świątyni zostaje umieszczony kamień wieńczący, omega.

11 września jest alfą trzeciego biada w Stanach Zjednoczonych; jego kres wyznacza trzęsienie ziemi z jedenastego rozdziału Apokalipsy, będące rychło nadchodzącą ustawą niedzielną. Przy owym trzęsieniu ziemi trzecie biada przychodzi rychło. Historia kul ognia w Nashville poprzedza zamknięcie czasu próby przy ustawie niedzielnej, wbrew proklamacji tych, którzy potępiają laodycejskich adwentystów, twierdząc: "Teraz jesteśmy zgubieni."

Księga Joela i jej wypełnienie w dniu Pięćdziesiątnicy ukazują spór wokół poselstwa Wołania o północy, gdy pewna grupa, niezdolna pojąć pomnożenia poznania, oskarża rozumiejących o bycie pijanymi. Konfrontacja pijanych z Efraima z mądrymi jest tematem często podejmowanym w prorockim Słowie Bożym. Jednym z elementów prawdy jest to, że poselstwo ma charakter dwuetapowy, co ilustruje Piotr w wieczniku, a następnie w świątyni. Wyraża to sąd, który zaczyna się od domu Bożego, a potem obejmuje tych, którzy są poza domem Bożym. Proces sądu jest również przedstawiony przez dwa głosy osiemnastego rozdziału Objawienia, gdzie pierwszy głos obejmuje okres od 9/11 aż do prawa niedzielnego, a następnie drugi głos z wersetu czwartego wyznacza prawo niedzielne. Rozróżnienie prawdziwego i fałszywego prorockiego poselstwa deszczu późnego jest także zilustrowane przez Eliasza, którego Malachiasz wskazuje jako powracającego tuż przed zamknięciem czasu łaski.

Symbolami mądrych i głupich na Górze Karmel byli „mądry Eliasz” oraz głupi prorocy Baala. Eliasz jest Piotrem, a prorocy Baala są opilcami z Efraima. Gdy głupi opilcy zostaną objawieni jako fałszywi prorocy Baala wskutek wylania ognia, lud wreszcie odpowie: „Pan, On jest Bogiem”. Laodycejscy Adwentyści Dnia Siódmego objawiają się jako tacy przy wypełnieniu przepowiedni z Nashville. Ci spoza Adwentyzmu, którzy wówczas zostają przebudzeni i uświadamiają sobie niewierność głupich, zostają doprowadzeni do przekonania, lecz ich czas próby jeszcze się nie zamknął. Ilustracja objawienia się mądrych i głupich panien, przedstawiona przez ostrzegawcze poselstwo z Nashville, jest kamieniem milowym w ostatecznym, doskonałym

wypełnieniu przypowieści o dziesięciu pannach.

Rozczarowanie z 18 lipca 2020 roku określa poselstwo, które musi zostać skorygowane, a także wyznacza ujawnienie się w adwentyzmie tych, którzy mają oliwę, i tych, którzy jej nie mają. Ci, którym brakowało poselstwa oliwy, stanowiącego ostrzeżenie dla Nashville, są następnie skontrastowani z tymi, którzy oliwę posiadają. Z dwóch klas, które albo posiadają, albo nie posiadają oliwy poselstwa, jedna doświadczyła rozczarowania, które było reprezentowane przez pierwsze rozczarowanie w historii millerytów, druga zaś nie ma tego doświadczenia. Bez rozczarowania, którego typem są milleryci, nie ma żadnej korekty do wprowadzenia względem jakiegokolwiek chybionej zapowiedzi. Fakt, że zapowiedź z 2020 roku dotycząca Nashville identyfikowała islam, jest spójny z elementem chybionego poselstwa, który wymaga korekty.

Dowodem tego jest fakt, że historia, w której pojawiają się ogniste kule w Nashville, nie tylko zgadza się z historią pierwszego rozczarowania millerytów oraz późniejszej korekty poselstwa, lecz także rozgrywa się w ramach historii rozpoczynającej się wraz z nadejściem trzeciego anioła 11 września, co wyznacza nadejście islamu w ramach trzeciego biada, a islam przychodzi prorocznie ponownie przy dekrecie niedzielnym, podczas trzęsienia ziemi z jedenastego rozdziału Apokalipsy. Zachowanie islamu w poselstwie, mimo braku jakiegokolwiek bezpośredniego odniesienia ze strony Siostry White do islamu i do ostrzeżenia dotyczącego Nashville, opiera się na temacie tej historii, którym jest islam.

W sto pięćdziesiątym trzecim artykule serii zatytułowanej Księga Daniela stwierdziliśmy, że zgodnie ze świadectwem o Balaamie i oślicy islam, reprezentowany przez oślicę, będzie miał trzy zasadnicze interakcje ze Stanami Zjednoczonymi w historii od 11 września aż do ustawy niedzielnej. Zidentyfikowaliśmy 11 września jako pierwszą, a 7 października 2022 jako drugą. Zauważyliśmy, że pierwszy atak był wymierzony w duchową ziemię chwalebłą, a drugi atak — w dosłowną ziemię chwalebłą Izraela, oraz że trzeci atak będzie atakiem przy trzęsieniu ziemi ustawy niedzielnej. Wskazaliśmy, że historia Balaama na tym poziomie proroczym nosiła znamiona prawdy, gdyż pierwszy i ostatni atak dotyczył duchowej ziemi chwalebnej, a środkowy dotyczył dosłownej ziemi chwalebnej, która jest symbolem buntu. Obecnie widzimy, że czwarty cios, który wyznacza początek poselstwa Wołania o północy, będzie miał miejsce w duchowej ziemi chwalebnej, gdy wypełnią się ogniste kule w Nashville. Oznacza to, że drugie uderzenie Balaama i jego oślicy jest podwójne, z pierwszym z dwóch uderzeń wymierzonym w dosłowną, a drugim w duchową ziemię chwalebłą.

Artykuł przedstawił niepełną prawdę, którą Lew z pokolenia Judy objawił teraz jako kolejnego świadka proroczego powiązania islamu z ognistymi kulami w Nashville. Kolejny argument na poparcie powiązania islamu z ognistymi kulami odnajdujemy w liniach reformy świętej historii. Każdy ruch reformy ma swoisty, właściwy sobie temat, który przenika cały ruch. W ruchu reformy Mojżesza chodziło o zawarcie przymierza z ludem wybranym. W linii reformy Chrystusa chodziło o Mesjasza. W linii reformy Dawida chodziło o Dziesięcioro Przykazań i świątynię. U millerytów tematem był czas proroczy, gdyż nieśli oni „poselstwo czasu”. Wraz z nadejściem trzeciego anioła 11 września temat dla linii reformy stu czterdziestu czterech tysięcy został zidentyfikowany jako islam trzeciego „biada”, synowie Wschodu, osioł prorocstwa biblijnego, konie wojenne z

Objawienia 9, wiatr wschodni, szarańcza oraz rozgniewanie narodów.

Trzęsienie ziemi z jedenastego rozdziału Księgi Objawienia oznacza islam trzeciego biada, a zarazem symbolizuje zakończenie poselstwa Wołania o północy. Wołanie o północy zostało zobrazowane typologicznie przez triumfalny wjazd Chrystusa do Jerozolimy, który rozpoczął się od odwiązania oślicy. Początek Wołania o północy w historii milleryckiej stanowiło przybycie Samuela Snowa konno na zjazd namiotowy w Exeter. Początek okresu Wołania o północy jest naznaczony symbolami islamu. Istnieją liczne świadectwa potwierdzające, że skorygowane poselstwo z 18 lipca 2020 roku obejmuje islam jako część poselstwa ostrzegawczego. Nie wskazano daty, lecz kule ognia w Nashville identyfikują spór o "nowe wino" w dniach ostatecznych, a zatem kule ognia w Nashville obejmują islam. Ale co z identyfikacją owych kul ognia jako broni jądrowej?

Poselstwo musi zachować określenie islamu jako antagonisty tego ataku, oparte na licznych świadectwach. Błąd wyznaczania czasu, który należy skorygować, został ukazany typologicznie zarówno przez rok 1840, jak i przez rok 1844. Czas nie ma już stanowić części poselstwa prorockiego, choć liczby nadal w nim pozostają. Błąd reprezentowany przez błędne zrozumienie zagadnienia świątyni musi również zostać rozwiązany, lecz zanim będzie mógł zostać rozwiązany i włączony do skorygowanego poselstwa, trzeba najpierw zidentyfikować błąd, który był ukazany typologicznie przez to błędne zrozumienie świątyni. Co owo błędne zrozumienie świątyni reprezentowało w ostrzeżeniu z 18 lipca dotyczącym Nashville?

Utrzymuję, że odpowiedzi należy szukać w świetle, które od końca roku 2023 jest rozpieczętowywane. Trzy równoległe ciągi jedenastu rozdziałów, poczynając od rozdziału jedenastego i kończąc na rozdziale dwudziestym drugim w Księdze Rodzaju, Ewangelii według Mateusza i Apokalipsie, stanowią odnowienie przymierza Bożego ze stu czterdziestoma czterema tysiącami. Czy odrzucamy Jego propozycję miłosierdzia, postępując tak, jakbyśmy nie słyszeli Jego wezwania, czy też padamy na twarz i we własnej ludzkiej sile oświadczamy: „Wszystko, co On nakaże, uczynię”? A może pozwalamy Duchowi Świętemu wypisać Jego prawo na naszych sercach i umysłach?

Odpowiedzi znajdują się również w odpieczętowaniu trzech wersetów w dwunastym rozdziale Księgi Daniela, które ukazują czas w świetle pierwszego, drugiego i trzeciego poselstwa anielskiego. Te trzy wersety wyznaczają ponadto: 31 grudnia 2023 roku — w wersecie siódmym; 18 lipca 2020 roku — w wersecie dwunastym; a okres od roku 1989 aż po prawo niedzielne, i dalej aż do zamknięcia czasu łaski — w wersecie jedenastym. Te trzy prawdy, zawarte w owych trzech wersetach, znajdują się właśnie w tym fragmencie Pisma, w którym zostaje przedstawiony potrójny proces próby, jaki zawsze zachodzi, gdy proroctwo zostaje odpieczętowane!

Chrystus nie tylko odpieczętował trójczłonową próbę z dwunastego rozdziału Księgi Daniela, lecz także określił te próby jako próbę fundamentalną, po której następuje próba świątynna, a następnie próba lakmusowa. Ponadto wskazał, że próba fundamentalna rozpoczęła się 31 grudnia 2023 roku i była oparta na próbie fundamentalnej ruchu millerowskiego, co jest reprezentowane przez antychrysta jako symbol ustanawiający zewnętrzną wizję.

Następnie wskazał, że druga, czyli świątynna, próba jest przedstawiona w widzeniu Chrystusa w świątyni, zapisanym w rozdziale dziesiątym Księgi Daniela. Ta próba jest obecnie w toku. Rozpieczętowanie rozdziału dwunastego Księgi Daniela, dotyczące dat 1989, 18 lipca 2020, 31 grudnia 2023 oraz ustawy niedzielnej, obejmuje widzenie Rzymu i widzenie Chrystusa. Oba są wyłożone w tym samym widzeniu, w którym znajduje się rozpieczętowanie rozdziału dwunastego. Te trzy rozdziały stanowią jedno widzenie, a widzenie Chrystusa jest świątynną próbą w rozdziale dziesiątym, widzenie Antychrysta jest próbą fundamentu w rozdziale jedenastym, zaś kamień milowy stu czterdziestu czterech tysięcy w rozdziale dwunastym przedstawiają trzecią, zarazem lakmusową, próbę, w której nierozumni są oddzielani od mądrych, gdy wielu zostaje oczyszczonych, wybielonych i doświadczonych.

Próba świątynna odśłoniła światło dwudziestego trzeciego rozdziału Księgi Kapłańskiej, które było światłem Arki Przymierza, które jest światłem alfa szabatu dnia siódmego oraz światłem omega szabatu roku siódmego. Światło szabatu alfa i światło szabatu omega wskazują na światło Wcielenia. To światło wskazuje na Boga przyjmującego ludzkie ciało w celu przywrócenia połączenia Bóstwa z człowieczeństwem, co jest dziełem, które Chrystus rozpoczął 22 października 1844 roku; dziełem, które obecnie dopełnia w sądzie nad żywymi.

Światło Księgi Kapłańskiej 23 połączyło święta wiosenne (alfa) ze świętami jesiennymi (omega), tworząc samą historię od 31 grudnia 2023 aż do zamknięcia czasu próby dla rodzaju ludzkiego. W obrębie tej linii próba fundamentu jest oznaczona jako przypadająca na 31 grudnia 2023 r., a próba świątyni została zidentyfikowana jako rozpoczynająca się w roku 2025 i trwająca aż do testu lakmusowego Święta Trąb. Głos wołającego na pustyni, który rozpoczął się w lipcu 2023 r., jest wyznaczony przez Święto Przaśników, które zakończyło się pięć dni po kamieniu milowym w trzech częściach. Następnie nastąpił okres trzydziestu dni, po którym nastąpił kamień milowy w trzech częściach, po którym z kolei następowało pięć dni, ilustrując w ten sposób trzy etapy Wiecznej Ewangelii. Kamień milowy alfa w trzech częściach, po którym następuje pięć dni, jest pierwszym aniołem; trzydzieści dni to drugi anioł; a kamień milowy omega w trzech częściach, po którym następuje pięć dni aż do prawa niedzielnego Pięćdziesiątnicy, jest trzecim aniołem.

Chrystus objawił również światło dwudziestego trzeciego rozdziału Księgi Kapłańskiej, konstruując arkę przymierza w czasie próby świątyni. Poselstwo lub anioł szabatu dnia siódmego po jednej stronie arki oraz anioł szabatu roku siódmego po drugiej stronie arki przedstawiają cheruby osłaniające, spoglądające w arkę. W historii opieczępowania stu czterdziestu czterech tysięcy podwójne światło owych dwóch aniołów — przedstawiające szabat dnia siódmego oraz naukę o wcieleniu — stanowi temat, który będzie badany przez całą wieczność.

Oczywiście, jeśli nie jesteś w stanie dostrzec siedmiu czasów jako symbolu jubileuszu, duchowej Proklamacji Emancypacji z 1863 roku, to nie zobaczysz, że prorocтва alfa i omega Williama Millera stanowiły siedem czasów i dwa tysiące trzysta dni. Niezdolność dostrzeżenia znaczenia tych dwóch powiązanych prorocत्व czasowych uniemożliwia jakiegokolwiek rozpoznanie, że rok 1798 reprezentuje siedem czasów, a rok 1844 reprezentuje dwa tysiące trzysta dni. Przy takim braku wiedzy byłoby praktycznie niemożliwe dostrzec, że kiedy rozdział dwudziesty trzeci Księgi Kapłańskiej zostaje zestawiony linia za linią, łącząc jego pierwsze dwadzieścia dwa wersety, które

przedstawiają święta wiosenne, z ostatnimi dwudziestoma dwoma wersetami świąt jesiennych, wówczas linia rozpoczyna się szabatem siódmego dnia, reprezentowanym przez rok 1844, a szabat kończący linię czterdziestu czterech wersetów jest szabatem ziemi, reprezentowanym przez rok 1798.

Niezdolność dostrzeżenia relacji między dwoma Sabatami wyraża niezdolność rozpoznania, że siedem czasów roku 1798 to człowieczeństwo, a dwa tysiące trzysta dni roku 1844 to Boskość. Przy tak głębokiej ślepcie wydawałoby się niemal niemożliwe rozpoznać, że światło alfa Sabatu siódmego dnia oraz światło omega doktryny o wcieleniu wskazują na dzieło Chrystusa polegające na połączeniu Jego Boskości z człowieczeństwem upadłego człowieka. Dzieło Chrystusa, polegające na połączeniu Jego Boskości z naszym człowieczeństwem, jest dziełem połączenia 1798 z 1844, gdyż 1798 przedstawia ludzkie ciało, a 1844 — Boskość.

Ludzkość została stworzona na obraz Boga i obdarzona naturą wyższą oraz niższą. Wyższa natura człowieka jest cielesna i sprzedana grzechowi. Chrystus w chwili nawrócenia udziela nawróconej duszy swego umysłu, gdyż w akcie nawrócenia dokonuje się usprawiedliwienie, a być usprawiedliwionym znaczy zostać uczynionym sprawiedliwym. Niższa natura nie może zostać odkupiona natychmiast, a ewangeliczna obietnica dotycząca niższej natury głosi, że przy Powtórny Przyjściu Chrystusa otrzymamy uwielbione ciało. Wyższa natura to umysł, a niższa natura to ciało. Wyższa natura jest prorocstwem siedmiu czasów, które zakończyło się 22 października 1844 roku w Dniu Pojednania, gdy zarówno siódma trąba, jak i trąba jubileuszowa zaczęły rozbrzmiewać. Siedem czasów natury niższej zakończyło się w 1798 roku, gdyż nie może ona zostać odnowiona aż do Powtórnego Przyjścia Chrystusa.

Siedem czasów roku 1798, siedem czasów roku 1844 oraz dwa tysiące trzysta lat roku 1844 przedstawiają dzieło Chrystusa, które rozpoczęło się 22 października 1844 roku. To dzieło miało połączyć Jego Boskość z człowieczeństwem, lecz gdy w 1844 roku świątynia, złożona z człowieczeństwa i Boskości, miała zostać zjednoczona, roku 1798 nie należało uwzględniać, gdyż przedstawia on dziedziniec pogan.

Próba świątyni obejmuje mierzenie świątyni, a we wczesnym okresie historii odpieczętowania, które rozpoczęło się w 2023 roku, odpieczętowanie siedmiu gromów zidentyfikowało historię od pierwszego rozczarowania do Wielkiego Rozczarowania jako ostateczny i doskonały przejaw historii przedstawionej przez siedem gromów, które, jak stwierdza natchnienie, przedstawiają wydarzenia, jakie rozegrały się w historii pierwszego i drugiego anioła, a także przyszłe wydarzenia, które miały zostać objawione w swoim porządku. To doskonałe wypełnienie zostało ujęte w ramach prawdy, która była jednym z pierwszych objawień, jakie nadeszły w 2023 roku. Rozczarowanie na początku reprezentowało rozczarowanie omega, a pośrodku był zjazd obozowy w Exeter, gdzie mądrzy i głupi zostali oddzieleni na podstawie „oliwy” poselstwa.

Świątynia millerystów wznosiła się rozczarowanie za rozczarowaniem, a zatem świątynia stu czterdziestu czterech tysięcy jest wznoszona od 18 lipca 2020 roku aż do rychło nadchodzącego prawa niedzielnego, gdzie w przypowieści drzwi się zamykają, tak jak zamknęły się 22 października 1844 roku. Historia przedstawiona przez siedem gromów jest tą samą historią

ukazaną w świetle dwunastego rozdziału Księgi Daniela. Światło tysiąca dwustu dziewięćdziesięciu dni z Daniela 12 bezpośrednio łączy się z trzydziestoletnim okresem, który jest przedstawiony w wersecie jedenastym. Łączy się ono także z trzydziestoma latami naznaczonymi przez pierwszego przedstawiciela przymierza z ludem wybranym oraz proroka, który został powołany, aby wskazać zmianę relacji przymierza Izraela literalnego na Izrael duchowy. Trzydzieści dni pośrodku struktury dwudziestego trzeciego rozdziału Księgi Kapłańskiej to te same trzydzieści lat pierwszego etapu trójczłonowego przymierza Abrahama z Bogiem. Trzydzieści lat od 508 do 538 w wersecie jedenastym jest symbolem kapłaństwa stu czterdziestu czterech tysięcy.

Trzydzieści dni w strukturze dwudziestego trzeciego rozdziału Księgi Kapłańskiej jest częścią czterdziestu dni, podczas których Chrystus nauczał swoich uczniów twarzą w twarz aż do Jego wniebowstąpienia. Liczba trzydzieści jest symbolem kapłanów, którzy rozpoczynali służbę w wieku trzydziestu lat. Okres trzydziestu lat od 508 do 538 wyznacza przejście z pogańskiego Rzymu do papieskiego Rzymu, a tym samym wskazuje na przejście laodycejskiego kapłaństwa stu czterdziestu czterech tysięcy do filadelfijskiego kapłaństwa stu czterdziestu czterech tysięcy. To przejście dokonuje się w trzech etapach, reprezentowanych przez rok 508, kiedy „daily” zostało usunięte, dekret Justyniana z roku 533, a następnie ustawę niedzielną z roku 538, kiedy przejście zostało dopełnione.

Owe trzydzieści lat oznacza okres od roku 1989 aż do prawa niedzielnego, w którym zapieczętowany lud filadelfijski, jako Jego świątynia, zostanie wywyższony, aby ujrzał go cały świat. Wówczas świat rozstrzygnie między Chrystusem, reprezentowanym przez Jego lud, który zasiada wraz z Chrystusem w okręgach niebieskich, a zatem znajduje się w świątyni Boga, a człowiekiem grzechu, który zasiada w świątyni Boga, ukazując samego siebie jako Boga. W obliczu rychłego nadchodzącego prawa niedzielnego robotnicy jedenastej godziny, którzy są także wielkim mnóstwem, zostaną postawieni wobec zasadniczej próby. Czy sabat siódmego dnia jest sabatem Bożym, czy też dzień słońca jest sabatem Bożym?

„A teraz przesunęła się przed nim inna scena. Ukazano mu dzieło szatana, polegające na doprowadzeniu Żydów do odrzucenia Chrystusa, podczas gdy utrzymywali, że przestrzegają prawa Jego Ojca. Teraz ujrzał świat chrześcijański pod podobnym zwiedzeniem, gdy wyznając przyjęcie Chrystusa, odrzuca prawo Boże. Słyszał od kapłanów i starszych szaleńczy okrzyk: ‘Precz z Nim!’ ‘Ukrzyżuj Go, ukrzyżuj Go!’ a teraz słyszał od rzekomo chrześcijańskich nauczycieli okrzyk: ‘Precz z prawem!’ Ujrzał, jak Sabat został podeptany, a na jego miejscu ustanowiono fałszywą instytucję. Znowu Mojżesz został przejęty zdumieniem i grozą. Jak mogli ci, którzy wierzyli w Chrystusa, odrzucić prawo wypowiedziane Jego własnym głosem na świętej górze? Jak mógł ktokolwiek bojący się Boga uchylić prawo, które jest fundamentem Jego rządu w niebie i na ziemi? Z radością Mojżesz ujrzał, że prawo Boże jest wciąż czczone i wywyższane przez nielicznych wiernych. Ujrzał ostatnią wielką walkę ziemskich potęg o zniszczenie tych, którzy zachowują prawo Boże. Spoglądał ku czasowi, gdy Bóg powstanie, aby ukarać mieszkańców ziemi za ich nieprawość, a ci, którzy bali się Jego imienia, zostaną osłonięci i ukryci w dniu Jego gniewu. Usłyszał Boże przymierze pokoju z tymi, którzy zachowali Jego prawo, gdy On wydaje swój głos ze swego świętego mieszkania, a niebo i

ziemia się trzęsą. Ujrzał powtórne przyjście Chrystusa w chwale, sprawiedliwych zmarłych wskrzeszonych do nieśmiertelnego życia, a żyjących świętych przemienionych bez oglądania śmierci, i wspólnie wstępujących z pieśniami radości do Miasta Bożego.” Patriarchs and Prophets, 476.

Wielka rzesza, składająca się z pogan i robotników jednej godziny, zostaje poddana próbie fundamentu, po której natychmiast następuje próba świątyni. Czy ludzka świątynia Rzymu z człowiekiem grzechu ma być skałą czy piaskiem, na którym budujesz swoją wiarę? Czy też jest nią świątynia Wcielenia, w której Bóstwo i człowieczeństwo są zjednoczone, która jest świątynią stu czterdziestu czterech tysięcy, którą Piotr nazywa „domem duchowym”? W tym okresie próby fundamentu i świątyni prześladowanie spełni rolę papierka lakmusowego trzeciego kroku, a następnie zamknie się ludzki czas próby.

Lew z pokolenia Judy teraz uzupełnia ukrytą historię wersetu czterdziestego i wniósł jeszcze więcej światła poprzez trzy, dwustupięćdziesięcioletnie prorocтва Cyrusa, Nerona i Trumpa; i uczynił to właśnie w czasie, gdy On podkreślił dzieło głoszenia skorygowanego poselstwa z Nashville. Linia Nerona stanowi ramy ostatecznego ustanowienia obrazu bestii w Stanach Zjednoczonych, a następnie na świecie. Linia Cyrusa z roku 457 p.n.e. wyznacza historię między Rafią a Panium, historię między wojną ukraińską a Trzecią Wojną Światową, która rozpoczyna się, gdy Panium łączy się z Actium przy rychło nadchodzącym prawie niedzielnym. Linia Trumpa kończy się w tym roku 4 lipca.

Neron jest symbolem prześladowania; Kościół w Smyrnie wyznacza dzieje, które trwają aż do ustania prześladowań 250 lat później, w okresie Kościoła w Pergamonie i kompromisu. Ta linia wskazuje na ustanawianie obrazu, a zatem odpowiada historii, w której obraz Chrystusa jest ustanawiany w Jego świątyni. „Edykt” jest punktem wyjścia, który prowadzi do pierwszego prawa niedzielnego, po którym następuje zamknięcie drzwi, wyznaczające podział między wschodem a zachodem, mądrymi i głupimi, pszenicą i kąkolem oraz zbawionymi i zatraconymi. „Edykt”, który rozpoczyna ten okres, jest także „edyktem”, który rozpoczyna ten sam okres próby dla świata. „Edykt” jest zatem pierwszym i ostatnim. Każdy kamień milowy siedemnastoletniej linii Nerona identyfikuje eskalujące prześladowanie kryzysu prawa niedzielnego, który rozpoczyna się „edyktem”, czymś na kształt prezydenckiego „zarządzenia wykonawczego”.

Trzy dekrety Cyrusa z roku 457 p.n.e. wyznaczają siedemnastoletni okres, na którego końcu znajdują się trzy kamienie milowe; podobnie czyni linia Nerona oraz inna linia Cyrusa, które zakończyły się przyjściem pierwszego, drugiego i trzeciego anioła w latach od 1798 aż do 1844 roku. Trzy kroki Cyrusa to: bitwa pod Rafią, następnie dziesięć lat do drugiego kroku, a potem siedem lat do bitwy pod Panion. Zarówno początek, jak i koniec są bitwami, a zatem noszą podpis Alfa i Omegi. Pierwszy dziesięcioletni okres oznacza czas próby, który rozpoczął się w 2014 roku wojną na Ukrainie, zaś drugi okres kończy się siedem lat później bitwą pod Panion.

Palmoni

Palmoni odpieczętował poselstwo czasu dla millerytów w historii pierwszego i drugiego anioła, i On odpieczętował poselstwo liczb w historii stu czterdziestu czterech tysięcy, która jest historią

trzeciego anioła.

Symboliczne, prorocze dzieje — takie jak dwadzieścia dwa lata od 1776 aż do 1798, reprezentowane przez powstanie Machabeuszy — wskazują przyczynę początku szóstego królestwa oraz przyczynę zakończenia piątego królestwa. Dwudziesty drugi prezydent, Grover Cleveland, był alfą w szeregu prezydentów, typem prezydenta-omegi w osobie Donalda Trumpa, jako że byli to jedyni dwaj prezydenci, którzy sprawowali dwie niekolejne kadencje. Trump jest dwudziestym drugim prezydentem, który wygrał drugą kadencję, przy wliczeniu zarówno tych prezydentów, którzy przejęli urząd w trakcie kadencji poprzednika, jak i tych, którzy wygrali dla siebie drugą kadencję. Szóste królestwo prorocstwa biblijnego rozpoczęło się w 1798 roku, po dwudziestu dwóch latach od Deklaracji Niepodległości. Okres 1798–2026 jest reprezentowany przez 22 przy dacie alfy i 22 przy dacie omegi.

Istnieją trzy ciągi po jedenaście rozdziałów, które rozpoczynają się rozdziałem jedenastym i kończą rozdziałem dwudziestym drugim. Każdy z tych trzech ciągów po jedenaście rozdziałów zawiera precyzyjny punkt środkowy, reprezentowany przez trzy wersety. Księga Rodzaju wskazuje, kiedy „obrzezanie” zostało dane jako symbol przymierza z ludem wybranym. Był to pierwszy raz, gdy lud wybrany otrzymał znak reprezentujący lud przymierza, a w Ewangelii Mateusza centralne trzy wersety wskazują Opokę, na której Chrystus zbuduje swój Kościół. Wersety te wskazują moment, w którym imię Szymona Barjony zostało zmienione na Piotr, co odpowiada liczbie sto czterdzieści cztery tysiące. Środek ciągu w Apokalipsie identyfikuje przymierze ze śmiercią, gdyż wskazuje papieżstwo jako ósmą głowę, która jest z owych siedmiu. Jakie mogą być implikacje faktu, że rozdział jedenasty w *Desire of Ages* przedstawia przesłanie Jana Chrzciciela, a rozdział dwudziesty drugi opisuje śmierć Jana?

Środek tych rozdziałów przypada na stronę 168, gdzie rozpoczyna się rozdział zatytułowany Nikodem. Rozdział jedenasty nosi tytuł Chrzest, a rozdział dwudziesty drugi — Uwięzienie i śmierć Jana. Rozdział jedenasty jest symbolem śmierci, pogrzebu i zmartwychwstania, podobnie jak rozdział siedemnasty oraz rozdział Nikodem, jak również śmierć Jana.

Do tych kwestii wrócimy w następnym artykule.